

LBRIS

We know
books

Alin Ispas

**Anxietate.
Violență domestică.
Război.**

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2024

Cuprins

1. Pe balcon	9
2. Anxietate	10
3. Palme, vânătăi, fracturi	11
4. Măcel.....	12
5. Amintiri și praf de stele.....	13
6. Regret	14
7. Pe fugă	15
8. Rădăcini	16
9. Adulter	17
10. Tranșee.....	18
11. Putere, lapte și miere	19
12. Intimități	20
13. Târâș	21
14. Demoni.....	22
15. Violența domestică.....	23
16. Dorul de casă	24
17. La răscruce	25
18. Palme	27

19. Ne întoarcem acasă.....	28
20. Depinde de mine	29
21. Printre gropi.....	30
22. Civilizare	31
23. Final de poveste.....	32
24. Traume	33
25. Nemuritori.....	34

Anxietate, alcool, dragoste, ură,
coșmaruri care mă bântuie de-o lună,
înjurături strivite-n gură
și o frică de moarte nebună.

Curaj, abandon, nopți pierdute pe balcon...
Hârtie, creion și demoni care mă trezesc din somn.
Liniște, gălăgie...
Să fie proză sau să fie poezie?

Regrete, vicii, scârbă, delicii,
șampanie, sex și foc de artificii...

Când o s-adorm și-mi vor veni în minte
secvențe din filmul vieții mele,
un amestec savuros de nebunie, dragoste, durere și plăcere,
o să simt parfumul tău, cea mai frumoasă dintre sânziene.

Pe balcon

Mor oameni sufocați, cu carnea de pe beregată strivită
de cadavrele care-i acoperă în gropi comune,
și copii nenăscuți, loviți de vertebre slute prin
pântece de mame.

Dispar de pe pământ și reînviu sub forma unor drame,
povești de dragoste-ntre doi care-au vândut relația
pentru mâncare.

Un tată strânge mâna fiului său și se roagă să nu i-l
omoare în război.

Își sărută fiica pe frunte și speră că, dac-or să piardă,
s-o vadă-ngropată, nu captivă la călăi.

O mamă plânge disperată privindu-i pe cei trei,
în timp ce feminitatea unei alte copile e pocită de-un
bețiv, cu acordul mamei ei.

Un bunic cu oasele zdrobite sub greutatea viselor sale
moare, spânzurându-și onoarea de un nuc bătrân...

Iar eu? Eu stau și-mi beau cafeaua pe un balcon,
privind la drum.

Anxietate

Îmi vine să-mi vărs mațele de la anxietate,
de la frica de eșec și de la frica de moarte,
de la teama că mâine o să fie ca astăzi, iar astăzi
n-o să fiu mai bun decât ieri.

Mă doare stomacul.
Adorm și visez că am căzut în gol.
Mă trezesc. Parcă e din piatră patul
și demonii-mi învie și văd rânjetul lor.

Mă panichează gândul
că-n viață n-am un mare rol,
iar corpu-i plin de-adrenalină
și să n-am griji îmi este dor.

Mă trec fiori când noaptea vine
fiindcă a mai trecut o zi,
iar tinerețea nu-i destulă
și mâine mai bătrân voi fi.

Îmi vine să răcnesc
că dacă nu spre nemurire duce,
drumul pe care merg, firesc,
e doar un drum către o groapă și o cruce.

Palme, vânătăi, fracturi

Vânătăi pe piele
și urme de sânge pe așternuturile albe,
pahare sparte, fractură de coaste
și o față acoperită cu lacrimi lovită de palme.

Poze în rame agățate de perete,
trei copii privind speriați, un băiat și două fete.
O cămașă șifonată plină de pete
și o sticlă cu vin roșu din care el bea cu sete.

Ea a vrut să plece, el vrea s-o facă să regrete
și o lovește și mai tare atunci când scoate țipete.
O doare carnea de pe oase și viața-n ochi nu-i mai sclipește..
El îi spune rânjind că acum nu se mai oprește.
Stă ghemuită în pat și icnește.
Cerșește îndurare și îi jură că-l iubește.

Măcel

Lacrimile fiecăruia sunt strivite de crampoanele
bocancilor soldatului din spate și se pierd în noroi.

Murim în zadar.

Nu găsim nicio urmă de speranță printre grămezi
de moloz și metal, doar cadavre găurite și membrele
desprinse de corpul câte unui militar.

Am fost mulți, însă n-au încăput toți îngerii păzitori
cu noi în blindate... Ne-au măcelărit ca pe oi niște
javre care iubesc mirosul de moarte,
iar schijele n-au întrebat cine a apucat
să se bucure de viață, de dragoste,
și cine și-a sacrificat tinerețea sperând că va avea timp
de toate după facultate.

Suntem din nou pe drum,
copii care visează la cortegii funerare
când își văd camarazii putrezind pe străzi ne-ngropați,
printre betoane. Mărșăluim, luptăm și ne facem păcate.

Mirosim a sânge, transpirație și pământ.
Cu familia-n gând înaintăm către mormânt.

Amintiri și praf de stele

Suntem oameni până se-oprește sângele
care ne curge prin vene.

Prea târziu, prea devreme,
devenim amintiri și praf de stele.

Că timpul nu se-oprește-n loc
poate-i cea mai mare durere.

Suntem o scânteie dintr-un foc
care atunci când ne stingem nu pierе.

Suntem speranța părinților noștri
și rădăcinile celor care ne vor urma.

Suntem pământul pe care oameni
odată vor călca și-l vor ara.